

LÓDI FERENC

Néki ajánlod fel...

Nem is szóltál anyám, lásd, most haragszom,
az újságcikk nem pótolja szavad,
a legszebb szót, mely kibuggyan az ajkon.
Szólhattál volna... Megbántottalak?

Hiába hallgatsz, itt van ám az újság,
— a Kertészetről szólnak a sorok.
Az én szemem a kisbetűkön túllát
a szívedig, hol szeretet lobog.

Az üzemből a te munkádat érzem
közel hozzám, de mindre gondolok.
Nem a nagyságot, a szándékot mértem,
amely először engem megfogott.

Néki ajánlod fel a rózsádat,
mely kacsozásra vár, hogy szebb legyen.
A gyöngyvirágot vedd hozzá, s vigyazzad,
hogy jagy ne jusson át a réseken.

Es sorról-sorra járd a melegágyat,
piciny palántát óvjon a kezed.
— Tudom, magadban azt is felajánlod,
hogy olvasni fogsz eztán könyveket.

Nem is szóltál anyám. Már nem haragszom.
De megelőzted fejhosszal tiad...
Miként a szobrot, úgy kell kifaragnom
a legszebb verset — Rákosinak.

DÉR ENDRE

Felköszöntjük jó Apánkat

A sarkadi nyárták alatt
hóval van a talló fedve,
— nem bánjuk a szelet-havat:
tűznél ülünk — melegedve...

Fehérprémes házak állnak
most a Lenin-téesz földjén,
száll a füstjük — mint pipánk-
nak —
szót a szoba vígan öntvén.

Boros Sándor fűzi a szót:
„Pirossapkás házak állnak
odúnk helyjén. Igaza vót
Rákosinak, jó apánknak!..“

Hogy is vót csak, Sándor
bátyám?
— közelebb áll a kis Ferke,
csepp karja a bátyja hátán,
szemén ragyog egész lelke.

„Hogy? ... Hát ... eljött! ...
S mint a kaptár.
zsong a téesz, kipked-kapkod ...“
DISz-es ifjak az asztalnál
félbehagyják most a sakkot.

S mind a többi ideintik,
hallgatni, hogy: hullott a hó,
s akkor állt meg Rákosink itt ...
Nem mese ez, drága való!

„Nem felejttem meleg kezét,
derős szemét hogy' felejtsem?!
Sok tanácsa: örök beszéd!
Frissen él még bent szívem-
ben! ...“

„S nem feledem feddő szuvat...
Rákosink biz mindent látott:
a sarkadi nyárták iránt
— hóban-lében — traktor
ázott ...“

„— Nem felejtjük! — mondtuk
es'e,
citeráink hangja mellett, —
keze kezünk megkeresté:
Ő se minket! — S nem felejtett!“

„Vigan integetve ment el,
nem felejt el soha minket, —
megköszönjük a szívünkkel
napsugaras életünket ...

(DISz-es ifjak Közbevágna!k:)
„Megköszönjük a szívünkkel,
— s hogyha ordas farka támad,
büszke, bátor fegyverünkkel!

... Telt poharunk összekoccan,
künn tündöklő csillag támad,
piros fényét nézzük hosszan,
s felköszöntjük jó Apánkat ...

MARSI GYULA

Hagy mondjam el...

Korán meggörnyedt az apám válla,
arcán barázdát vontak az évek,
mint ő a grófi földön, a másén.
És anyám?

Ellopták tüzét a kék szemének

Én nézem őket. — Kinn a földeken most
traktor készít a magnak ágyat,
dübörög, harsog, remeg. Az erő
felesel
dacosan a pajkos napsugárnak.

Szárnyat bontanak a hősi tettek,
érik a büszke, dús munkavetés;
a vashoz embert, emberhez vasat
kovácsol,
formál a munka meg a tervezés.

Szívemben egygyéolvad minden itt:
Anyám, ráncos arcával, betegen...
gyárok, föld, a ringó búzatáblák,
munkások,
döbörgő gépek. — A múlt és jelen.